

Hvert eneste år vandrer omkring 1,3 millioner gnuer de 800 km mod Masai Mara fra Serengeti i Tanzania, fordi græsset på den anden side af grænsen lokker. På vejen skal de krydse Mara-floden, den sikre død for hundredtusinder af dem. Her ligger krokodillerne og løverne nemlig parat til den årlige festmiddag i dette verdens største dyrske...

Gnuernes vandring mod døden

Krokodillerne lurer helt inde ved vandkanten uden at blive opdaget, og som et lyn fra en klar himmel slår de til

Vi er omringet af dem. Lige meget hvilken vej, man kører ud af hotellet, er de der i gigantiske grupper, der farver den strågul savanne sort, eller i lange flokke, vandrende mod floden. Omkring 1,3 millioner gnuer er på vej mod det, der bliver den sikre død for hundredtusinder af dem. Krokodillerne ligger parat i Mara-floden til den årlige festmiddag, løverne er allerede begyndt at tage for sig af retterne i dette verdens største dyrskue, og græbbene sidder i trækrone og venter på at tage levningerne. Ingen ved, hvorfor gnuerne hvert år

begiver sig på den samme vandring, som de har gjort i over 50 år, siden de fik for mange mennesker som naboer på savannen i Serengeti. Hvorfor bliver de ikke klogere og lader være med at opføre sig som lemminger? Har de en indbygget dødsdrift? En ting er sikkert, nemlig at de hvert år går de 800 km mod Masai Mara fra Serengeti i Tanzania, fordi græsset er grønnere på den anden side af grænsen. Men hvorfor de absolut skal forcere floden og dens rovdyr, er ubegribeligt. I august foregår selvmordsaktionen.

Gnuerne eskorteres af 300.000 zebraer og 100.000 vævre små Thomson-gazeller på deres vandring, og det er der logik i, for zebraerne æder toppen af de 1,6 meter høje græsstrå, der egentlig er en art havre, mens gnuerne tager det midterste stykke og gazellerne de nederste nye spirer. Hvis et stykke af savannen ser ud, som var den slået af en kæmpemæssig græsslåmaskine, er det, fordi gnuerne og deres følgesvende har været her. De går efter føden og æder sig nordover, fordi regnen falder senere i Kenya og producerer frisk græs, og de kommer altid i

fire grupper år efter år. Under vandringen afmærker hannerne deres territorium med de grytende lyde, som har skabt deres navn: gn-u-u, gn-u-u. Gnuen er et aparte dyr. Den tilhører antilope-arten, og den lokale legende siger, at Gud skabte gnuen af reservedele til dyreverdenen. Dens lange hale kommer fra æslet, de små runde horn fra bøflen, dens fipskæg fra geden, og hovedet fra koen. Den går som en halt, og når den skal småløbe, sker det i kluntede hop. Gnuen er det langsomste dyr på savannen. Den virker forvirret, når den står over ▶

Hvert år på samme tid foretager 1,3 millioner gnuer den 800 km lange vandring mod Masai Mara fra Serengeti i Tanzania. Undervejs mister hundredtusinder livet

Gnuerne kan stå længe ved flodbredden og tage mod til sig. Det giver krokodillerne tid til nøje at udvælge deres bytte

Blodorgiet fortsætter i dagevis og får floden til at stinke af kød i forrådnelse

Har krokodillen først fået fat med sine lange tænder, begynder en lang døds kamp

Bliver man først væk fra flokken under overgangen, er ens skæbne så godt som beseglet

Chaufførerne i safari-busserne står i radio-forbindelse med hinanden, så de kan tippe hinanden om, hvor dyrene er

300.000 zebraer følger gnuerne på vej

for en fare; det er, som den har svært ved at bemærke en løve, og når den bliver angrebet, gør den ikke modstand, men lader sig nærmest flå levende. Også denne opgivenhed er et mysterium.

Blodorgiet fortsætter i dagevis

Man kan næsten sætte kryds i kalenderen, så præcist kommer de akavede dyr hvert år, og løverne og krokodillerne ved også, hvornår og ikke mindst hvor de fire flokke krydser floden, så de søger hen til disse "killer points" for at frådse i frisk kød.

Langs den 500 km lange flod standser gnuerne og deres følge op – gazellerne returnerer til Serengeti, for de kan åbenbart indse, at de ikke kan komme ned og op ad de stejle skrænter – og ofte står flokkene en uge ved flodbredden og venter, indtil en førerhan udstøder et frysende gn-u-u og kaster sig ud i kamikaze-aktionen, og de andre gnuer lige så afsindigt følger trop.

Mange drukner, fordi de brækker benene i styrtet, mens krokodiller sørger for at slå deres lange kæber om så mange af de andre, at floden farves sort af blod. Under overgangen går der tit panik i gnuerne, nogle forsøger at vende om, men bliver trampet ihjel eller presses af mængden til at fortsætte over til den anden bred, hvor de overlevende gnuer står og venter.

Geparderne, leoparderne, hyænerne og de andre rovdyr tager for sig af den åbne buffet, kun flodhestene lader de hundredtusinder af ton frisk kød sejle forbi. Flodhesten er vegetar.

Det fascinerende blodorgie fortsætter i dagevis, indtil den gigantiske horde af gnuer har forceret floden. Men der går ikke mange dage, før løverne ikke gider dræbe og æde mere. De lader til sidst gnuerne vandre forbi uden at værdige dem et blik.

Floden stinker af kød i forrådnelse, og selv savannens skraldemænd – gribbene

– orker ikke mere. De lader kadaverne ligge og overlader det til myrerne at pille dem rene til skeletter.

Når verdens største spisekammer kan blive ved med at fungere, skyldes det, at gnuerne hvert år kælver lige så mange unger, som der omkommer i Masai Mara. Cirka en kvart million kommer til verden under den årlige rundgang mellem Serengeti og Masai Mara, og det tager dem kun fem minutter efter kælvningen at komme på benene og følge med flokken.

Safarihotel med vilde dyr udenfor

Safari betyder rejse, og man rejser meget hver eneste dag, når man besøger naturreservaterne i Kenya. Hver morgen og eftermiddag er der 'game drive', og selv om man skal op før solen, er det en veritabel åbenbaring at se en giraf stå og vinke med øret til én, mens de første gyldne stråler lysner horisonten.

Kekorok Lodge, som et safarihotel hedder, ligger på savannen ved et vandhul, hvor en flok flodheste ligger hele dagen og gasser sig. Lodgen består af knap 100 "rækkehuse" med tilhørende veranda, og man skal se sig for, når man i dæmringen spadserer ud for at spise morgenmad, for der kan snildt lunte en flodhest rundt foran ens dør, et par zebraer kan græsse ved verandaen, en giraf spankulere forbi eller en løve ligge og blokere stien op til restauranten. Om dagen skal man huske at holde sin dør lukket, ellers kan en bavian se sit snit til at entre værelset og lede efter godter.

Næsten alle, der tager på safari, gør det i grupper, for det er det nemmeste. Ellers skal man selv få et indviklet puslespil til at passe med entré til reservatet, leje af værelser på lodge, billeje og ikke mindst en kyndig chauffør og guide.

Halvdelen af fascinationen ved at køre rundt i reservatet kommer af en erfaren

Gnuen ser aparte ud; den lokale legende siger at Gud skabte gnuen af reservedele til dyreverdenen

